Так, я поет — та не цікавить
мене поезія така,
де в небо дибиться зірками
загониста нічна ріка.

Час точиться — немає впину,
минувся кашки й казки вік:
здуваючи небесну піну,
я п'ю терпкий реальний світ.

Потік чудовий — поринаймо!
То буйний рин, то тихий плин,
та все поєднується зграйно
у мудрий говір хвиль-хвилин.

Нехай там інші віршотворці
по лоб забрьохуються в твань,
хай імітують творчі корчі
натхнень, горінь і віщувань.

Шинки минаю новомодні,
до розуму — і вище — рвусь!
Не знизиться мій дух свободний
до пристосовництва лакуз.

Їж, пий, розмножуйся... Та ну ж бо!
Ти — міра всесвіту, затям!
Здихай, а не ставай на службу
людським гнобителям-властям.

Я щастя хочу — лиш без торгу.
А ні — хай трясця мене б'є,
в плямовану, безчільну морду
нехай хто хоч мені плює!

Я не заціплюсь, я горлатий!
На мене дивиться доба,
про мене думає оратай,
що ниву оре під хліба,

сприймають робітничі м'язи
мене між двох цупких напруг,
мене жде хлопець чорномазий
біля кіно, як давній друг.

Нехай там пруть орангутанги
проти моїх бунтарських рим,
та вже рушають братні танки,
пісень розлунюючи грім.

Ще ти, людино, недоросла,
та дійдеш зросту будь-що-будь!
Батьки твої — любов і розум —
тобі укажуть праву путь.